

mijmering

herdenken

Deze tijd van het jaar is de tijd van herdenken. Allerzielen - de rooms katholieke traditie die nauw verbonden is met Allerheiligen de dag daarna - de grauwheid, de regen en de kou roepen op tot bespiegelen over leven en dood. Als kind dacht ik dat alle zielen per definitie heilig werden en dat ze dus twee keer feest hadden, maar later heb ik geleerd dat er bij aankomst boven een stevig gesprek wordt gevoerd en dat niet iedereen zomaar heilig wordt. Toch vermoed ik dat de meeste mensen wel goed terechtkomen. Er zijn er gelukkig niet zoveel die met opzet kwaad doen en daarbij, God heeft een groot hart.

Dela heeft er een gewoonte van gemaakt mensen die afgelopen jaar een dierbare hebben verloren voor een herdenkingsdienst uit te nodigen. Mijn dochter en ik kregen ook een brief, omdat in januari haar vader is overleden. Hij was niet meer mijn man, maar is wel een dierbare vriend gebleven. Ik was er meteen voor te porren. Opgeslokt door het leven van alledag raakt iemand van wie je houdt toch meer en meer op de achtergrond. Ik hoopte dat de bijeenkomst een markeringsmoment zou zijn, een moment waarop ik mijn dochters vader echt kon laten gaan. Wat je precies aantreft op zo'n avond weet je van te voren niet en hoe je reageert is ook onzeker, maar vanaf de aanvang was het zoals het moest zijn. Warme ontvangst, warme mensen, warme muziek, warm licht, warme tranen, warme koffie en thee. Elke overledene was aanwezig in de vorm van een kaars, die tijdens het noemen van de naam werd aangestoken. Een prachtig beeld vormden ze, de vlammetjes van de kleurige kaarsen naast elkaar, zacht en opgewekt bewegend, als een knipoog en een groet.

De kaarsen kregen we mee. Een voor een werden ze uitgeblazen door twee toegewijde Dela-mannen. Lief en behoedzaam, zoals je wilt dat er met jou wordt omgesprongen. In leven en in dood.